

Pippi locuiește încă în Vila Villekulla

Dacă un străin de părțile locului cutreiera orașul mic, mititel și, nitam-nisam, se aventura un pic prea departe, la periferie, dădea cu ochii de Vila Villekulla. Nu că era mare lucru de văzut. Doar o casă veche, dărăpănată, înconjurată de o grădină părăginită de-a binelea. Toată lumea din orașul mic, mititel știa, de bună seamă, cine locuia în Vila Villekulla și de ce era un cal pe verandă. Dar un călător sosit de pe alte meleaguri nu avea de unde ști. Și-atunci se putea mira, firește. Mai ales dacă era foarte, foarte târziu, aproape întuneric, și, în grădină, străinul vedea plimbându-se o fetiță care nu părea deloc gata să meargă la culcare prea curând. Da, atunci străinul se putea întreba, de bună seamă: „De ce n-o trimite maică-sa la culcare pe fetiță? Că doar copiii dorm la ora asta!”

Căci de unde să știe străinul că fetița nu avea mamă? Nici tată, de fapt. Sau, în orice caz, tatăl nu era acasă. Copila locuia singură-singurică în Vila Villekulla. Mă rog, nu tocmai singură-singurică, la drept vorbind. Pe verandă

locuia calul, desigur. Și mai avea fetița o maimuțică, pe nume Musiu Nilsson. Dar un străin de-abia sosit în oraș nu putea ști toate astea, firește. Și, dacă fetița se apropia de poartă – și sigur se apropia, căci îi plăcea să stea de vorbă cu lumea –, atunci străinul o putea privi pe îndelete. Și cu siguranță și-ar fi zis: „Copila cea mai pistruiată și cu părul cel mai roșu pe care am văzut-o vreodată!” Iar apoi se putea gândi, de pildă: „La o adică, e frumos să ai pistrui și păr roșu. Mai ales dacă ești o copilă așa de vioaie și veselă!”

Și poate că străinul mai voia să știe cum o chema pe fetița cu părul roșu, care se plimba singură prin grădină la asfințit. Și-atunci, dacă se nimerea să ajungă lângă poartă, o putea întreba, pur și simplu:

— Cum te cheamă?

Iar răspunsul ar fi venit pe dată, de bună seamă, vesel și îndrăzneț:

— Mă cheamă Pippilotta Merindela Persiana Minta Aluefraim Șosețica, fiica lui Efraim Cioraplung, căpitan de corabie, fostul Spaima Mărilor și-n prezent Regele Pacificului. Da' mi se zice Pippi!

Da, așa era! Pippi Șosețica o chema pe fetiță. Iar tatăl ei era Regele Pacificului, sau cel puțin așa credea ea. Căci fusese aruncat în valuri de o furtună și dispăruse fără urmă, pe când naviga pe mări, împreună cu Pippi. Și, cum tata era foarte gras, Pippi nu credea în ruptul capului că s-ar

fi putut îneca. Era de la sine înțeles că plutise pe ape până la o insulă și ajunsese rege peste o grămadă de kureduți. Asta credea Pippi și alta nu!

Dacă avea timp berechet și niciun tren de prins, străinul putea afla, stând la taclale cu Pippi, că, în afară de

cal și maimuță, fetița chiar era singură-singurică în Vila Villekulla. Și, dacă era om bun, se putea întreba:

— Din ce-o trăi bietul copil?

Dar străinul n-avea de ce să-și facă griji.

— Sunt mai bogată decât un nabab! spunea mereu Pippi.

Pippi avea o valiză plină cu galbeni, primită de la taică-su. Așa că nici prin gând să nu-i dea străinului că Pippi ducea lipsă de ceva. Se descurca de minune fără mamă și tată.

*Așa arăta
în Vila Villekulla.*

Bine, treaba era că n-avea cine să-i spună să meargă să se culce seara. Dar Pippi găsisese ea o metodă bună – se trimitea singură la culcare! Uneori nu înainte de zece, fiindcă Pippi n-a fost niciodată de părere că un copil trebuie musai să se culce la ora șapte. Doar atunci se distra cel mai bine. Și de-asta străinul n-avea de ce să se mire că Pippi se plimba prin grădină după apusul soarelui, când se lăsase deja răcoarea nopții, iar Tommy și Annika dormeau tun de mult

în paturile lor. Cine erau Tommy și Annika? Ah, nici asta nu putea ști străinul călător! Păi, Tommy și Annika erau cei mai buni prieteni de joacă ai lui Pippi! Și locuiau în casa vecină cu Vila Villekulla. Păcat că străinul n-a venit mai devreme, când i-ar fi putut vedea pe Tommy și Annika acasă la Pippi. Doi copii cu adevărat frumoși și bine-crescuți. Și sigur i-ar fi găsit acasă la Pippi. Numai să fi trecut pe-acolo mai devreme. Căci Tommy și Annika veneau la Pippi zi de zi și își petreceau tot timpul cu ea, mai puțin când mergeau la culcare, când mâncau sau erau la școală, firește. Dar la ora asta dormeau, vezi bine, căci Tommy și Annika aveau și mamă, și tată și amândoi erau de părere că toți copiii trebuie să meargă la culcare la ora șapte seara.

Și, dacă străinul avea mult, mult timp de petrecut pe acolo, poate că mai zăbovea o vreme, după ce Pippi îi spunea noapte bună și se îndepărta de poartă. Doar ca să vadă ce făcea copila singură acasă și dacă avea de gând să se ducă la culcare *de-adevăratelea*. Și se putea ascunde, de pildă, după un stâlp al porții, ca să tragă în voie cu ochiul. Închipuie-ți: dacă pe Pippi o apuca pofta de călărit, cum se întâmpla, de obicei, seara? Dacă se ducea pe verandă, ridica deodată calul și îl cobora în grădină? Atunci străinul, frecându-se uluit la ochi, se putea întreba de nu visa oare.

— Măi să fie, ce copil mai e și ăsta?! Își putea spune străinul, ascuns după stâlp. Să fi văzut eu bine c-a săltat calul? Nemaipomenit copil!

Și chiar avea dreptate! Pippi era cel mai nemaipomenit copil – cel puțin în orașul ăsta. Poate că se mai găseau copii nemaipomeniți și în alte părți, dar, în orașul mic, mititel, Pippi n-avea pereche. Și nicăieri, nici în orașel, nici oriunde altundeva în lume, nu exista copil mai puternic decât Pippi Șosețica!

Pippi scrie o scrisoare și merge un pic la școală

— Azi i-am scris bunicii! zise Tommy.

— Zău? spuse Pippi, continuând să amestece în oală cu coada umbrelei. Mmm, ce mai cină îmi gătesc! continuă ea și se aplecă să adulmece aroma mâncării. „Se fierbe o oră, amestecând bine încontinuu și se servește caldă, fără ghimbir“, recită ea. Ce-ai zis? Că i-ați scris bunicii?

— Da, răspunse Tommy, care, așezat pe lada cu lemne de foc, își bălăbănea picioarele. Sigur ne răspunde în curând.

— Mie nu-mi scrie nimeni, zise Pippi cu tristețe în glas.

— Bine, dar nici tu nu trimiți scrisori nimănui, spuse Annika. N-ai cum să primești scrisori, dacă nici tu nu scrii vreuna.

— Și asta-i doar din cauză că nu vrei să mergi la școală, spuse Tommy. Cum să-nveți să scrii, dacă nu mergi la școală?

— Ba știu să scriu! zise Pippi. Știu o grămadă de litere. Fridolf, marinar pe corabia lui tata, m-a învățat multe litere.

Și, când nu-ți ajung literele, poți să folosești cifre, nu? Cum să nu știi să scriu?! Atâta că nu știu despre ce să scriu. Ce se pune în scrisori?

— Păi, zise Tommy, eu mai întâi o întreb pe bunica dacă se simte bine și-i spun că toate-s bune pe la noi. Pe urmă îi scriu un pic despre vreme și chestii dintr-astea. Azi am anunțat-o și că am omorât un șobolan mare la noi în pivniță!

Pippi continuă să amestece tristă în cratiță.

— Săraca de mine, nicio scrisoare nu primesc! Toți copiii primesc. Așa nu se mai poate! Dacă n-am o bunică să-mi scrie și mie, atunci n-am decât să-mi scriu singură. Mintenaș!

Deschise cuptorul și aruncă o privire.

— Era un creion pe-aici, pe undeva, dacă nu mă-nșel!

Și chiar era un creion în cuptor. Pippi îl luă, apoi își făcu o foaie de scris, desfăcând o pungă din hârtie albă, și se așeză la masă. Se încruntă gânditoare.

— Nu mă deranjați, mă gândesc! zise ea.

Așa că Tommy și Annika se apucară să se joace cu Musiu Nilsson. Îi tot puseră și îi scoaseră costumul mititel. Încercară apoi să-l culce în pătuțul verde, pentru păpuși, în care maimuțica dormea de obicei. Annika voia să se joace de-a infirmiera, Tommy voia să fie doctorul, iar pe Musiu Nilsson îl puseră să facă pe copilul bolnav. Dar Musiu Nilsson

se încăpățâna să se dea jos din pătuț și să se agațe cu coada de lustră. Pippi ridică privirea.

— Musiu Nilsson, prostuțule! Copiii bolnavi n-au voie s-atârne cocoțați pe lustră! Nu în țara asta, cel puțin. Am auzit că-n Africa de Sud așa se face – cum are un copil febră, cum îl atârnă de tavan până se face bine. Da' aici nu-i Africa de Sud, vezi bine!

În cele din urmă, Tommy și Annika îl lăsară în pace pe Musiu Nilsson și se duseră la cal. Calul se bucură tare când îi văzu. Le mirosi mâinile, căutând zahăr. Nu aveau cu ei, dar Annika fugi înapoi în casă și îi aduse câteva bucățele.

Pippi scria de zor. În sfârșit scrisoarea era gata. Nu avea plic, dar Tommy dădu o fugă până acasă și îi aduse unul. Ba chiar și un timbru. Pippi își scrisese frumos numele pe plic: „Domnișoarei Pippilotta Șosețica, Vila Villekulla“.

— Ce scrie în scrisoare? întrebă Annika.

— De unde să știi? zise Pippi. Încă n-am primit-o!

Chiar atunci poștașul trecea prin fața casei.

— Uneori are omul noroc și întâlnește un poștaș taman când are mai mare nevoie! spuse Pippi.

Ieși fuguța pe stradă.

— Fii drăguț și du-i degrabă scrisoarea asta lui Pippi Șosețica. E urgent! zise ea.

Poștașul se uită nedumerit ba la scrisoare, ba la Pippi.

— Nu *tu* ești Pippi Șosețica? întrebă el.

— Ba da, cine altcineva să fiu? Împărăteasa Abisiniei?

— Și-atunci de ce nu-ți dai singură scrisoarea, dacă-i pentru tine? se miră poștașul.

— Să-mi dau singură scrisoarea? *Eu* să-mi dau scrisoarea? Stai că asta-i prea de tot! Adică lumea să-și ducă singură scrisorile de-acum înainte sau ce? Și-atunci de ce mai avem poștași, mă rog? Păi, să-i ducem la groapa cu furnici pe toți grămadă! N-am auzit asemenea gogomănie în viața mea! Nu, băiete, dacă așa pricepi tu să-ți faci treaba, n-o s-ajungi diriginte de poștă în veci, ascultă aici! se burzului Pippi.

Atunci poștașul își zise că era mai bine să-i facă pe plac. Luă scrisoarea și o puse în cutia poștală a Vilei Villekulla. Nici nu ateriză bine scrisoarea pe fundul cutiei, că Pippi o și scoase, plină de nerăbdare.

— Ooo, ce curioasă sunt! le spuse ea lui Tommy și Annikăi. Prima scrisoare pe care am primit-o vreodată!

Cei trei copii se așezară pe treptele verandei, iar Pippi desfăcu repede plicul. Tommy și Annika citiră peste umărul ei:

